

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-03-08)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-03-08)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 136. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000052.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel. d. 8de Marts 1855.

Min kiære Fader!

»Dette skal være en Foraars-hilsen« kunde jeg passende skrive ovenover disse Linier, ligesom det bekendte: »dette skal være Troja«. Thi jeg havde virkelig haabet, førend jeg selv kommer, at kunne sende dig en saadan skriftlig Vaar-blomst. Men desværre, der bliver nok ikke noget af — det skulde da være, at jeg kunde løfte mig saa høit over Situationen, saa jeg hverken følte Kulden, saa Sneen, der nu falder i tætte Flokke, eller hørte min egen Hosten og Nysen. Og det Sidste navnlig er umuligt, af gode Grunde. — —

Naar jeg uagtet min ellers upaaklagelige Sundhedstilstand har ladet noget sieldent høre fra mig, saa er dette ligefrem en Følge af, at jeg indtil de allersidste Dage har havt meget at bestille, saameget, at jeg egentlig sielden fik Tid og Leilighed til at hengive mig i den Stemning, der fremkalder Breve. Thi et Brev (som ikke blot er en »Skrivelse«) skal jo dog egentlig bæres af en Stemning, som Baaden af Bølgerne; det skal føres frem af en skiult Strøm, let og umærkeligt, ligesom af sig selv, uden Anstrængelse, som naar Ordet glider over Læberne. Men for at tilveiebringe denne Stemningens løftende, fremadrivende Magt, maa dens Kilder ligesom have Ro til en Stund at samle sig i Siælen; der maa være en Eenhed og Heelhed tilstede, en Fylde — som Biergsøens, der udgyder sig giennem Dalen — en Fortabelse i sin Gienstand, der ikke adspredes ved andre Tanker. Kort sagt, man skal egentlig skrive et Brev, ligesom man skriver et Digt »selv stemt og Resten glemmt«. Og ligesaa lidt, som jeg i den forløbne Vinter har følt mig oplagt til at skrive Digte, ligesaa lidt har jeg havt Lyst til at skrive Breve. Denne Forretningstravlhed, Forelæsning her og Forelæsning hist, gjorde mig — ikke stundesløs eller tankeløs, men stemningsløs.

Endelig er jeg da færdig, Gudskeelov! endnu kun et Par Timer, saa kan jeg aande frit igien en Stund, uden at faae en islandsk Glose eller en grammatikalsk Regel i Halsen. Endelig er jeg færdig — men endnu er der en urolig Travlhed i mig (»Fremfærd« kalde Nordmændene det), som Locomotivets, der ikke kan standse med eet, men endnu glider et Stykke henad Banen, skiøndt den bevægende Kraft er ophørt. Jeg længes efter Foraar og Sommer, som en ung Pige efter Dands og Musik; jeg længes efter Blade og Blomster, efter Bølgernes Pladsken, efter mine eensomme Vandringer paa Marken s. 137 og i Skoven — jeg længes efter Ro til at drømme, Tid til at digte. Ja, til at digte; thi skiøndt Du, og jeg selv fast med, vel troede, det var forbi — føler jeg dog, der er Væld i Dybet af min Siæl og mit Hierte, som endnu ikke ere udtømte, endnu ikke udtørrede, og som kun giennem Sangen ere istand til at faae Luft, om end ufuldkomment og sparsomt. Jeg har tidt og ofte endnu de aandelige Fornemmelser, der svare til Moderens, naar Barnet bevæger sig under hendes Hierte, og jeg tænker, halv glad, halv ængstelig, som hun: Naar skal det komme? Eller rettere, jeg siger: Tys, vær stille, Tiden er der ikke endnu, vent til Du er fuldbaaren.

Imidlertid arbejder jeg stadig paa min Dante. Jeg forekommer mig stundom selv som en Lastdrager, der besværlig pustende slæber Bygningstømmer opad en Bakke — slæber Bielker fra Italien til Danmark, det er en lang Vei — og jeg trøster mig ved at tænke paa den Tid, da Bygningen skal staae færdig. Maatte den da ikke være sit stolte Forbillede altfor ulig. Jeg veed, det vil fornøje dig at høre, at jeg nu kun har 3 Sange af Skærsilden tilbage — og sandt at sige, det fornøier mig selv ikke mindst af den Grund, at jeg kan faae Pusterum i nogen Tid. Saaledes seer det da virkelig ud til, at Bogen til Efteraaret skulde kunne blive trykt. — —

Det er — trods min hyggelige Stue, med dens Comfort og stadselige Meubler — dog endnu bestandig kun hos min Slægt og Venner, jeg føler mig hjemme. Jeg er og bliver fremmed blandt disse Mennesker herovre — vi forstaae ikke hinanden. — Før jeg selv kommer, haaber jeg endnu at høre fra dig — helst, at baade Du og Moder ere raske; i Mangel deraf, at I glæde Jer til at see mig, som jeg til at giensee Eder. — —

Christian.